

Leesfragment "Het meisje dat verdween".

Ze houdt zich aan Frieke vast, tot Frieke's moeder een tas bij haar voeten zet en haar handen op haar schouders legt. 'Kom maar, meiske,' zegt ze, en ze bukt zich om Dittes schoentjes goed aan te doen; ze strikt de veters en ze wrijft over de neuzen tot ze een beetje glimmen. Ze haalt haar jasje, het mooie rode manteltje dat Frieke helemaal afgeborsteld heeft. Het lijkt wel alsof ze de knopen niet goed ziet, want het duurt lang voordat ze ze dicht krijgt. Ze strijkt over Dittes haar, ze strikt de witte vlinderstrik opnieuw in de krullende haren, haar handen zijn zacht en warm. En Frieke staat daar maar, ze kijkt naar Ditte en Ditte kijkt naar haar. Frieke huilt.

Haar gezicht is lelijk en rood en vlekkerig. 'Dag lieve kind,' zegt Frieke's moeder, 'dag lieve kind.' Ze krijgt een kus boven op haar haren en een op haar gezicht, een tranenkus. 'Ik heb Ollie er ook ingedaan, liefje,' zegt

ze, en dat is zo, want Ditte ziet zijn slurf een stukje uit de tas steken. 'Ditte wil niet,' zegt ze. 'Ditte wil niet wil niet wil niet.' De veldwachter doet een stap naar voren, ze voelt zijn handen om haar middel, ze voelt dat ze opgetild wordt en dan begint ze te gillen; haar handjes grijpen naar Frieke, ze voelt Frieke's hand en dan haar gezicht, omdat ze haar een kus wil geven. Ze schreeuwt en huilt en Frieke schreeuwt ook. Ze wordt neergezet op de achterbank, de tas wordt naast haar gelegd en de auto start - en rijdt weg.